

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีสร้างแบบประเมินวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์

ในการสร้างแบบประเมินวิทยานิพนธ์นี้ ได้ดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

๑. ดำเนินการสร้างและพัฒนาแบบประเมินวิทยานิพนธ์
๒. ดำเนินการหาคุณภาพของแบบประเมินวิทยานิพนธ์ คือ หาความเที่ยงและความตรงของแบบประเมินวิทยานิพนธ์ และหาความเที่ยงของผู้ใช้แบบประเมินวิทยานิพนธ์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ

๑. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการพัฒนาเครื่องมือ

๑.๑ การพัฒนาเครื่องมือครั้งที่ ๑ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชา ซึ่งเป็นคณาจารย์บัณฑิตศึกษาในสาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งในที่นี้ได้ทำการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ผู้เชี่ยวชาญจำนวนร้อยละ ๕๐ ของคณาจารย์บัณฑิตศึกษาทั้งหมดซึ่งทำการปฏิบัติงานจริงในขณะทำการวิจัยนี้ จากภาควิชาต่างๆ ๒๐ ภาควิชา จากการสุ่มตัวอย่างในครั้งนี้จะได้คณาจารย์บัณฑิตศึกษาจำนวน ๑๐๕ ท่าน จากจำนวนทั้งหมด ๒๑๐ ท่าน และเมื่อได้ส่งแบบประเมินวิทยานิพนธ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้คณาจารย์ ๑๐๕ ท่านนี้ทำการคัดเลือกข้อกระทงเพื่อการพัฒนาเครื่องมือ ปรากฏว่าได้รับแบบประเมินคืนมาจากคณาจารย์ ๗๔ ท่าน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ ๗๔.๒๙ ของจำนวนที่ส่งไป ซึ่งรายละเอียดได้แสดงไว้ในตารางที่ ๑

ตารางที่ ๑ แสดงจำนวนคณาจารย์บัณฑิตศึกษาทั้งหมด ในสาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
จำนวนคณาจารย์บัณฑิตศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และจำนวนคณาจารย์ที่ส่งแบบประเมินคืน
แยกตามคณะและภาควิชา

คณะและภาควิชา	จำนวนคณาจารย์บัณฑิตศึกษา		
	ทั้งหมด	ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	ที่ส่งแบบประเมินคืน*
<u>คณะครุศาสตร์</u>			
ภาควิชาอุดมศึกษา	๕	๒	๑
ภาควิชาพยาบาลศึกษา	๕	๓	๒
ภาควิชามัธยมศึกษา	๑๕	๖	๕
ภาควิชาประถมศึกษา	๑๗	๙	๙
ภาควิชาพลศึกษา	๙	๙	๓
ภาควิชาวิจัยการศึกษา	๑๑	๖	๕
ภาควิชาจิตวิทยา	๑๔	๕	๖
ภาควิชาบริหารการศึกษา	๖	๙	๓
ภาควิชาโสตทัศนศึกษา	๔	๒	๑
<u>คณะนิเทศศาสตร์</u>			
ภาควิชาการประชาสัมพันธ์	๑๒	๖	๒
<u>คณะนิติศาสตร์</u>			
ภาควิชานิติศาสตร์	๗	๔	๔
<u>คณะเศรษฐศาสตร์</u>			
ภาควิชาเศรษฐศาสตร์	๓๐	๑๕	๙

* ूरายชื่อในภาคผนวก ก.

11501651X

คณะและภาควิชา	จำนวนคณาจารย์บัณฑิตศึกษา		
	ทั้งหมด	ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	ที่ส่งแบบประเมินคืน*
<u>คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี</u>			
ภาควิชาการบัญชี	๘	๔	๓
ภาควิชาพาณิชยศาสตร์	๖	๓	๓
ภาควิชาการตลาด	๕	๓	๓
ภาควิชาสถิติ	๑๓	๖	๕
ภาควิชาการธนาคารและการเงิน	๕	๒	๒
<u>คณะรัฐศาสตร์</u>			
ภาควิชาการปกครอง	๑๔	๖	๕
ภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ	๖	๓	๒
ภาควิชาสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา	๑๘	๕	๘
รวม	๒๑๐	๑๐๕	๗๘

๑.๒ การพัฒนาเครื่องมือครั้งที่ ๒ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ คณาจารย์บัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาเอก และไม่ได้รับการสุ่มในครั้งแรก จากการสุ่มตัวอย่างในครั้งนี้จะได้คณาจารย์บัณฑิตศึกษาจำนวน ๑๕ ท่าน และเมื่อได้ส่งแบบประเมินที่ได้ทำการพัฒนาแล้วในครั้งที่ ๑ ให้คณาจารย์ ๑๕ ท่านนี้ทำการคัดเลือกข้อกระทง เพื่อการพัฒนาเครื่องมือครั้งที่ ๒ ปรากฏว่าได้รับแบบประเมินคืนจากคณาจารย์ ๑๓ ท่าน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ ๘๖.๖๗ ของจำนวนที่ส่งไป ซึ่งรายละเอียดได้แสดงไว้ในตาราง ที่ ๒

ตารางที่ ๒ แสดงจำนวนคณาจารย์บัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เป็น
กลุ่มตัวอย่าง และจำนวนคณาจารย์ที่ส่งแบบประเมินคืน แยกตามภาควิชา

ภาควิชา	จำนวนคณาจารย์บัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ [*]	
	ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	ที่ส่งแบบประเมินคืน
ภาควิชาอุดมศึกษา	๓	๒
ภาควิชามัธยมศึกษา	๒	๑
ภาควิชาประถมศึกษา	๒	๒
ภาควิชาพลศึกษา	๑	๑
ภาควิชาวิจัยการศึกษา	๓	๓
ภาควิชาจิตวิทยา	๔	๔
รวม	๑๕	๑๓

๒. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ แบ่งเป็น ๒ ประเภทคือ

๒.๑ การหาความเที่ยงของแบบประเมินวิทยานิพนธ์

๒.๑.๑ ผู้ประเมิน ได้แก่ คณาจารย์จากภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน ๓ ท่าน ซึ่งเป็นอาจารย์บัณฑิตศึกษาหรืออาจารย์ที่ทำการควบคุม
การทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตระดับปริญญาบัณฑิต หรือสูงกว่า ของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๒.๑.๒ สิ่งนำมาประเมิน ได้แก่ วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ของคณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีการศึกษา ๒๕๒๒ ซึ่งในที่นี้ได้ทำการสุ่มเพื่อนำมาใช้ในการประเมิน
จำนวน ๗ เล่ม

*ดูรายชื่อในภาคผนวก ก.

๒.๒ การหาความตรงของแบบประเมินวิทยานิพนธ์

๒.๒.๑ ผู้ประเมิน ได้แก่ คณาจารย์จากภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน ๕ ท่าน ซึ่งเป็นอาจารย์บัณฑิตศึกษา หรืออาจารย์ที่ทำการควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตระดับปริญญาบัณฑิต หรือสูงกว่า ของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๒.๒.๒ สิ่งที่น่ามาประเมิน ได้แก่ วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ของภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีการศึกษา ๒๕๒๒ ซึ่งในที่นี้ได้ทำการสุ่มเพื่อนำมาประเมินจำนวน ๒ เล่ม โดยเล่มหนึ่งจะเป็นวิทยานิพนธ์ที่ได้คะแนนดีมาก (Excellent) และอีกเล่มหนึ่งจะเป็นวิทยานิพนธ์ที่ได้คะแนนดี (Good) ซึ่งคะแนนดังกล่าวนี้เป็นคะแนนที่ได้จากการสอบวิทยานิพนธ์

คุณลักษณะของวิทยานิพนธ์ที่น่ามาประเมิน

ในการสร้างและพัฒนาแบบประเมินวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์นี้ ผู้วิจัยจะต้องรวบรวมข้อมูลจากการนำแบบประเมินวิทยานิพนธ์ที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้นไปประเมินวิทยานิพนธ์เพื่อนำผลที่ได้มาคำนวณหาคุณภาพของแบบประเมินทั้งฉบับ ดังนั้นวิทยานิพนธ์ที่จะนำมาประเมินในการวิจัยครั้งนี้ จึงต้องมีลักษณะดังนี้

๑. เป็นวิทยานิพนธ์ที่มีหัวข้อของการเสนอรายงาน ครอบคลุมหัวข้อการประเมินในแบบประเมินวิทยานิพนธ์ที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้น

๒. วิทยานิพนธ์ที่น่ามาประเมิน ต้องไม่เป็นวิทยานิพนธ์ที่อาจารย์ท่านใดท่านหนึ่งในคณะผู้ประเมิน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการทำวิทยานิพนธ์

จากการสำรวจวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ของคณะครุศาสตร์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๒๒ ซึ่งมีจำนวน ๒๓๐ เล่ม เพื่อคัดเลือกวิทยานิพนธ์ที่มีลักษณะครบทั้ง ๒ ประการดังกล่าวแล้วข้างต้น ปรากฏว่า วิทยานิพนธ์บางเล่มมีหัวข้อการเสนอรายงานไม่ครอบคลุมหัวข้อการประเมินในแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้น เป็นต้นว่า ไม่มีสมมุติฐาน ไม่มีข้อตกลงเบื้องต้น บางเล่มไม่ได้กล่าวถึงข้อจำกัดของการวิจัย และบางเล่มไม่ได้ทำการสุ่มตัวอย่างประชากร ดังนั้น จึงมีวิทยานิพนธ์ที่อยู่ในขอบข่ายที่จะนำมาประเมินเพียง ๔๔ เล่ม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตารางที่ ๓ แสดงจำนวนวิทยานิพนธ์ของภาควิชาต่าง ๆ และจำนวนวิทยานิพนธ์ ที่อยู่ในขอบข่ายที่จะนำมาประเมิน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาควิชา	จำนวนวิทยานิพนธ์ทั้งหมด	จำนวนวิทยานิพนธ์ที่อยู่ในขอบข่ายที่จะนำมาประเมิน
๑ บริหารการศึกษา	๒๐	๑
๒ ประถมศึกษา	๓๒	๑๐
๓ พลศึกษา	๑๖	๓
๔ โสตทัศนศึกษา	๒๗	๑
๕ อุดมศึกษา	๔	๑
๖ พยาบาลศึกษา	๑๖	๗
๗ วิจัยการศึกษา	๓๘	๑๖
๘ มัธยมศึกษา	๕๕	๑๘
๙ จิตวิทยา	๒๒	๒
รวม	๒๓๐*	๕๙

จากจำนวน ๕๙ เล่มนี้ จะนำไปสุ่มอีกครั้งหนึ่งตามจำนวนที่กำหนดไว้ เพื่อนำไปประเมินต่อไป

* ตัวเลขนี้รวบรวมจากบทคัดย่อวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๒๒

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

การสร้างและพัฒนาแบบประเมินวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ ได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

๑. ศึกษาวรรณคดีที่เกี่ยวข้องและผลงานการวิจัยต่างๆ ตลอดจนขั้นตอนของการทำงานวิจัยและการทำวิทยานิพนธ์ ศึกษาคุณลักษณะที่ดีของการวิจัยและวิทยานิพนธ์ และบทความที่เกี่ยวข้องกับการประเมินงานวิจัยและวิทยานิพนธ์ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์

๒. กำหนดมิติหรือหัวข้อการประเมินวิทยานิพนธ์ที่เป็นส่วนสำคัญของการเสนอรายงานการวิจัยในวิทยานิพนธ์ในทุก ๆ ด้าน ได้รวมทั้งสิ้น ๑๔ หัวข้อ ดังนี้

- ๒.๑ ชื่อเรื่อง
- ๒.๒ ความเป็นมาของปัญหา
- ๒.๓ จุดมุ่งหมายของการวิจัย
- ๒.๔ สมมุติฐานของการวิจัย
- ๒.๕ นิยามคำศัพท์เฉพาะ
- ๒.๖ ข้อยกเว้นของการวิจัย
- ๒.๗ ข้อตกลงเบื้องต้น
- ๒.๘ การศึกษาวรรณคดีที่เกี่ยวข้อง
- ๒.๙ วิธีดำเนินการวิจัย
- ๒.๑๐ การวิเคราะห์ข้อมูล
- ๒.๑๑ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
- ๒.๑๒ การสรุปและอภิปรายผล
- ๒.๑๓ รูปแบบของการเขียนรายงาน
- ๒.๑๔ แหล่งค้นคว้าและหนังสืออ้างอิง

๓. ในแต่ละหัวข้อนำมากำหนดข้อกระทงต่าง ๆ เพื่อใช้ เป็น เกณฑ์ในการประเมินวิทยานิพนธ์ โดยมีหลักในการกำหนดเกณฑ์ต่าง ๆ ดังนี้

๓.๑ สัมพันธ์กับหัวข้อที่กำหนด

๓.๒ สอดคล้องกับคุณลักษณะของการวิจัยและวิทยานิพนธ์ที่ดี

๓.๓ มีความชัดเจน กระชับรัดกุม และมีใจความสมบูรณ์

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น จะมีข้อกระทง เพื่อใช้ในการประเมินวิทยานิพนธ์ รวมทั้งสิ้น ๑๒๐ ข้อ

๔. นำข้อกระทงเหล่านั้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชา ซึ่งได้แก่ คณาจารย์บัณฑิตศึกษา สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จากภาควิชาต่างๆ ๒๐ ภาควิชา เป็นผู้คัดเลือกข้อกระทง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยให้พิจารณาว่าข้อกระทงเหล่านั้นมีความ เกี่ยวข้องกับการประเมินวิทยานิพนธ์ของ นิสิตหรือไม่ ควรแก้ไขหรือเพิ่มเติมข้อกระทงใด ตลอดจนจัด เรียงลำดับข้อกระทง เหล่านั้นให้เหมาะสม และตัดข้อกระทงที่ผู้เชี่ยวชาญเห็นตรงกัน ร้อยละ ๘๐ ไว้ รวมทั้งบันทึกข้อกระทงที่เป็นข้อเสนอแนะ เพิ่มเติมไว้

๕. นำข้อกระทงมาทำการปรับปรุง แก้ไข เพิ่มเติมข้อความและถ้อยคำ เพื่อให้ข้อกระทง เหล่านั้นมีความชัดเจน และครอบคลุมลักษณะของวิทยานิพนธ์ที่ดี เมื่อสำเร็จแล้วได้หัวข้อในการประเมิน ๑๔ หัวข้อ และมีข้อกระทงที่ใช้ในการประเมินวิทยานิพนธ์ รวม ๘๒ ข้อ

๖. นำข้อกระทงเหล่านั้นไปให้คณาจารย์บัณฑิตศึกษา จากภาควิชาต่างๆ ในคณะครุศาสตร์ เป็นผู้คัดเลือกอีกครั้งหนึ่งว่า ข้อกระทงที่ใช้เป็น เกณฑ์ประเมิน เหล่านั้นมีความเหมาะสมและชัดเจน เพียงใด โดยคัดเลือกข้อกระทงที่มีผู้ เห็นด้วยร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป และได้ปรับปรุงในด้านถ้อยคำ การ จัดเรียงลำดับข้อกระทงตามข้อเสนอแนะ อีกครั้งหนึ่ง แล้วนำข้อกระทงทั้งหมดมาสร้าง เป็นแบบประเมิน วิทยานิพนธ์ ในลักษณะมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) โดยกำหนดคะแนนในแต่ละมาตรการ ดังนี้

ดีมาก	ได้คะแนน	๔	คะแนน
ดี	ได้คะแนน	๓	คะแนน
ปานกลาง	ได้คะแนน	๒	คะแนน
พอใช้	ได้คะแนน	๑	คะแนน
ใช้ไม่ได้	ได้คะแนน	๐	คะแนน

ได้ข้อกระทงทั้งหมด ๘๘ ข้อ จากมติหรือหัวข้อในการประเมิน ๑๖ หัวข้อ ดังนี้

- ๖.๑ ชื่อเรื่อง
- ๖.๒ ความเป็นมาของปัญหา
- ๖.๓ จุดมุ่งหมายของการวิจัย
- ๖.๔ สมมุติฐานของการวิจัย
- ๖.๕ นิยามคำศัพท์เฉพาะ
- ๖.๖ ขอบเขตของการวิจัย
- ๖.๗ ข้อจำกัดของการวิจัย
- ๖.๘ ข้อตกลงเบื้องต้น
- ๖.๙ การศึกษาวรรณคดีที่เกี่ยวข้อง
- ๖.๑๐ วิธีดำเนินการวิจัย
- ๖.๑๑ การวิเคราะห์ข้อมูล
- ๖.๑๒ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
- ๖.๑๓ การสรุปและอภิปรายผล
- ๖.๑๔ รูปแบบของการเขียนรายงาน
- ๖.๑๕ แหล่งค้นคว้าและหนังสืออ้างอิง
- ๖.๑๖ การประเมินวิทยานิพนธ์ทั้งฉบับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ได้แบ่งการเก็บข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบประเมินวิทยานิพนธ์ ออกเป็น ๒ ประเภท คือ

ประเภทที่ ๑ การหาความเที่ยงของแบบประเมินวิทยานิพนธ์ และหาความเที่ยงของผู้ใช้แบบประเมินวิทยานิพนธ์

การเก็บรวบรวมข้อมูลในส่วนนี้ ทำได้โดยการนำเอาแบบประเมินวิทยานิพนธ์ที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาแล้วไปให้คณาจารย์จากภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน ๓ ท่าน ประเมินวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต จากภาควิชาต่างๆ ของคณะครุศาสตร์จำนวน ๗ เล่ม ซึ่งวิทยานิพนธ์ทั้ง ๗ เล่มนี้ ได้แก่

๑. วิทยานิพนธ์ เรื่อง ความเครียดในญาติของผู้ป่วยที่มีอาการหนัก
๒. วิทยานิพนธ์ เรื่อง การเปรียบเทียบผลการฝึกแบบเฉพาะกับแบบฝึกของสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในการวิ่งระยะทาง ๑๐๐ เมตร
๓. วิทยานิพนธ์ เรื่อง การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ระหว่างวิธีสะกดแบบแจกลูกกับวิธีสะกดตามตัวอักษร
๔. วิทยานิพนธ์ เรื่อง การประเมินสมรรถภาพของครูในเขตการศึกษา ๓
๕. วิทยานิพนธ์ เรื่อง การเปรียบเทียบสภาพความสัมพันธ์ทางสังคม ของนักเรียน ในห้องเรียนแบบ RIT และห้องเรียนแบบธรรมดา
๖. วิทยานิพนธ์ เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติเชิงวิทยาศาสตร์ และความคิดสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา ๒
๗. วิทยานิพนธ์ เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจวิชาชีววิทยากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชีววิทยาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ประเภทที่ ๒ การหาความตรงของแบบประเมินวิทยานิพนธ์

การเก็บรวบรวมข้อมูลในส่วนนี้ ทำได้โดยการนำเอาแบบประเมินวิทยานิพนธ์ที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาแล้วไปให้คณาจารย์จากภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน ๔ ท่าน ประเมินวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ของภาควิชาวิจัยการศึกษา จำนวน ๒ เล่ม โดยเล่มหนึ่ง เป็นวิทยานิพนธ์ที่ได้คะแนนดีมาก (Excellent) และอีกเล่มหนึ่ง เป็นวิทยานิพนธ์ที่ได้คะแนนดี

ซึ่งเป็นคะแนนที่ได้จากการสอบวิทยานิพนธ์ วิทยานิพนธ์ ๒ เล่มนี้ ได้แก่

๑. วิทยานิพนธ์ เรื่อง การเปรียบเทียบปัญหาส่วนตัวระหว่างนิสิตนักศึกษาปีสุดท้ายที่จะสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลา กับผู้ที่จะสำเร็จหลังกำหนดเวลาของหลักสูตรในมหาวิทยาลัย

๒. วิทยานิพนธ์ เรื่อง สหสัมพันธ์พฤติกรรมระหว่างองค์ประกอบด้านเขาวงกตปัญญาส่วนตัว นิสัย และทัศนคติทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

ในการประเมินวิทยานิพนธ์เพื่อนำมาวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบประเมินวิทยานิพนธ์นี้ ณาจารย์แต่ละท่านต่างประเมินวิทยานิพนธ์แต่ละเล่มโดยอิสระ ซึ่งผู้วิจัยได้ให้เวลาแก่คณาจารย์แต่ละท่าน ๑ สัปดาห์ ต่อการประเมินวิทยานิพนธ์ ๑ เล่ม ดังนั้นจึงใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งสิ้นประมาณ ๒ เดือน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์หาความเที่ยง และความตรงของแบบประเมินวิทยานิพนธ์ โดยการนำคะแนนที่ได้จากการประเมินวิทยานิพนธ์ มาวิเคราะห์ดังนี้

๑. การหาความเที่ยงของแบบประเมินวิทยานิพนธ์ เป็นการหาความเที่ยงของแบบประเมินทั้งฉบับ โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน ใช้สูตรของฮอยท์¹ (*Hoyt's analysis of variance*) ดังนี้

$$\text{Reliability} = 1 - \frac{V_r}{V_e}$$

$$V_r = \text{ความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อน}$$

$$V_e = \text{ความแปรปรวนของสิ่งที่น่าสนใจประเมิน}$$

¹ J.P. Guilford, Psychometric Methods, 2nd.ed (NewYork : Mc Graw -Hill Inc., 1954) ,p.384.

ส่วนการหาค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด¹ (Standard error of measurement) ของแบบประเมินวิทยานิพนธ์ ใช้สูตรดังนี้

$$\sigma_{t\omega} = \sigma_t \sqrt{1 - r_{tt}}$$

$$\sigma_{t\omega} = \text{ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด}$$

$$\sigma_t = \text{ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน}$$

$$r_{tt} = \text{สัมประสิทธิ์ของความเที่ยง}$$

๒. หาค่าความเที่ยงระหว่างผู้ใช้แบบประเมินวิทยานิพนธ์

๒.๑ ความเที่ยงของการประเมินของผู้ประเมิน ๑ ท่าน ซึ่งเรียกว่า Reliability by the Interclass Correlation^๒ ซึ่งมีสูตรว่า

$$\bar{r}_{11} = \frac{V_e - V_e}{V_p + (k-1) V_e}$$

$$\bar{r}_{11} = \text{ความเที่ยงของการประเมินของผู้ประเมิน ๑ ท่าน}$$

$$V_p = \text{ความแปรปรวนของผู้ประเมิน}$$

$$V_e = \text{ความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อน}$$

$$k = \text{จำนวนผู้ประเมิน}$$

๒.๒ การหาค่าความเที่ยง เมื่อมีผู้ประเมินหลายท่าน^๓ ใช้สูตรดังนี้

$$V_{kk} = \frac{V_p - V_e}{k}$$

$$V_{kk} = \text{ค่าเฉลี่ยของการประเมินที่เกิดจากผู้ประเมินทั้งหมด}$$

¹ J.P. Guilford, Fundamental Statistics in Psychology and Education, 4th ed. (New York : Mc.Graw-Hill, Inc., 1965), P 440

² J.P. Guilford, Psychometric Methods, 2nd ed. (New York : Mc. Graw-Hill, Inc., 1954), P. 395

³ Ibid.

๓. การหาความตรงของแบบประเมินวิทยานิพนธ์

โดยนำคะแนนที่ได้จากการประเมินวิทยานิพนธ์ทั้ง ๒ เล่ม มาทดสอบความแตกต่างของคะแนน ด้วยค่าสถิติที^๑ (t-test) ดังนี้

$$t = \frac{Md}{\sqrt{\frac{\sum x^2 d}{n(n-1)}}}$$

t คือ ค่าสถิติที

Md คือ คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างคะแนนที่ได้จากการประเมินวิทยานิพนธ์ฉบับที่ได้คะแนนดีมาก และดี จากผู้ประเมินท่านเดียวกัน

$\sum x^2 d$ คือ ผลรวมกำลังของส่วนเบี่ยงเบนของคะแนนความแตกต่างที่เบี่ยงเบนไปจากค่าความแตกต่างเฉลี่ย

n คือ จำนวนผู้ประเมิน

¹ J.P. Guilford Fundamental Statistics in Psychology and Education, 4th.ed (New York. Mc Graw - Hill ,inc., 1965), P.184.